

ἐκλογὴν. Ἀλλὰ τοῦτο παρέλειψε νὰ πράξῃ ὁ κ. πρωθυπουργός, ὡς ὑπουργός ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν.

Καὶ ἰδοὺ ἡμεῖς; αὐθις τὸν τυφλοσύρτην μας, εἰς τὸν Νόμον. Καὶ ὁ νόμος αὐτός δὲν χωρατεύει πλέον· δὲν εἶναι νεκρός ὡς τὸ Σύνταγμα οὔτε τσαλαπατημένος ὡς ὁ ἐκλογικός, οὔτε λησμονημένος ὡς ὁ περὶ συστάσεως Πρεσβειῶν. Εἶναι νόμος ζωντανός καὶ ἐπιφοβός· ὡς καὶ αὐτὴ ἡ ἐπιγραφή του ἐμπνέει τρόμον, διότι διὰ μέσου αὐτῆς ἐπιφαίνεται ἀμείλικτος ἐν δικαιοσύνῃ ἡ φύσις συμπαθῆς μορφῆ τοῦ κ. Βάλβη· λέγεται: *Νόμος περὶ εὐθύνης τῶν ὑπουργῶν.*

Τί λέγει δὲ ὁ νόμος οὗτος; Λέγει ἐν ἄρθρῳ 1ῳ τὰ ἐξῆς: «Ἐνώπιον τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 80 τοῦ Συντάγματος εἰδικοῦ ὀδικοῦ δικαστηρίου κατηγορεῖται ὁ ὑπουργός, ὅστις κατὰ τὴν ἐνέργειαν τῶν ἑαυτοῦ καθηκόντων ἐκ προθέσεως ἢ ἐξ ἀσυγγνώστου ἀμελείας. . . ἢ δ' παρέλειψε νὰ ἐκτελέσῃ διατάξιν τοῦ Συντάγματος ἢ τῶν Νόμων ἢ τῶν ἐντολῶν τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας ἐκδεδομένων Β. Διαταγμάτων, ἢ νὰ διατάξῃ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς». Καὶ ποῖον ἀρὰ γε φιλοδώρημα γενναιοφρόνως προσφέρει εἰς τὸν χαριτωμένον ἐκεῖνον ὑπουργόν, τὸν τόσον ἐπιφθονοῦν ὥστε οὔτε τρίχα τῆς κεφαλῆς του δὲν ἤθελε νὰ ἦνε τὸ *Μὴ Χάνεσαι*; Ἀκούσατέ τοι: «ἄρθρον 5. Ὁ ἐνοχός τινος τῶν ἐν τῷ ἀνωτέρῳ ἄρθρῳ 1ῳ ἀδικημάτων, ἀν' ἐνήργησεν ἐκ προθέσεως τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν ἐξ μηνῶν ἢ μέχρι δύο ἐτῶν καὶ μὲ στέρησιν τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 21 καὶ 23 τοῦ ποινικοῦ νόμου ἀναφερομένων δικαιομάτων ἀπὸ πέντε μέχρι δέκα ἐτῶν». Τώρα, τί εἶνε φυλάκισις, οὐδεις ἀγνοεῖ, οὐδ' αὐτός ὁ κ. πρωθυπουργός, ἀν καὶ ἐκείνη, ἡ *Τριγυετιανή*, τὸν ἀνεβίβασεν εἰς τὴν πρωθυπουργίαν. Ἴσως ὅμως δὲν ἐνθυμοῦνται πάντες τί τάχα εἶνε τὰ ἐπὶ πέντε τοῦλάχιστον ἐτη ἀφαιρούμενα δικαιοῦματα. Εἶνε συλλήβδην ὅλα τὰ γνωρίσματα τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὡς μέλους τῆς κοινωνίας καὶ ὡς μέλους τῆς πολιτείας. Ὁ κ. Τρικυπῆς π. χ., ἀν, ὃ μὴ γέ-

νοιτο, κατεδικάζετο, δὲν θὰ ἠδύνατο ἐπὶ πέντε ἢ δέκα ἐτη οὔτε ὡς μάρτυς νὰ γίνῃ πιστευτός ἐνώπιον δικαστηρίου, οὔτε ὡς ψηφοφόρος νὰ γίνῃ δεκτός, οὔτε πρωθυπουργός νὰ γίνῃ.

Αὐτὰ εἶναι τὰ ἀναπόφευκτα. Ἀλλὰ διατί νὰ κατασταθῶσιν ἀναπόφευκτα; Ἄν ὁ κ. Τρικυπῆς τυφλώτῃ, δὲν βλέπει ἄρα καὶ δὲν ἀκούει ὁ βασιλεὺς; Τίς ὑποχρεοῖ τὸν βασιλέα νὰ παρέχῃ τὴν ἑαυτοῦ ὑπογραφήν εἰς πράξεις παραβιάζουσας τὸ πολίτευμα καὶ κινούσας εἰς ἀγανάκτησιν τὴν δημοσίαν συνείδησιν; Ὡ πάντες σεῖς, οἱ μωρῶς ἢ ἐπιβούλως καταδικάζοντες τὸν συνταγματικὸν βασιλέα εἰς ἀντισυνταγματικὴν ἀπραξίαν καὶ ἀφάνειαν, ἴδετε εἰς ὅποια ἐξωθεῖτε σκάνδαλα, ἀφρόνως λησμονοῦντες τὸ βαρυσήμαντον τοῦτο λόγιον: «*Οὐαὶ δι' οὗ τὸ σκάνδαλον ἔρχεται!*»

Καμτσάκι.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Ἦ γυναῖκες!

Ἦρχισαν νὰ σᾶς λαμβάνουν ὑπὸ σπουδαίαν ὄψιν! Δὲν εἴθε μόνον τὰ εὐμορφα ἢ δυσειδῆ ὑποζύγια μας, εἴθε φαίνεται καὶ ἄνθρωποι!

Ἐν Γαλλίᾳ ἤρχισαν νὰ σᾶς φοβοῦνται. Κραυγὴν τρόμου ἐξέβαλεν ὁ *Φιγαρώ* τῆς 9ης Ἀριλίου ὑπὸ τὸν τίτλον: *ἡ πέμπτη τάξις*. Τετάρτη εἶναι ὁ ἐργατικὸς κόσμος, τρίτη οἱ νοικοκύριδες, δευτέρα ὁ κληρὸς καὶ πρώτη οἱ εὐγενεῖς. Ἔτσι διαίρεται ἡ κοινωνία ἐν Γαλλίᾳ.

Ἐδῶ ἀκόμη δὲν σᾶς φοβοῦμεθα. Καὶ διὰ τοῦτο δὲν κρίνομεν ἐπικίνδυνον νὰ σᾶς μεταφράσωμεν τί λέγει ὁ *Φιγαρώ* διὰ σᾶς. Ἴσως τὸ πάρετ' ἀπάνω σας καὶ βάλετε γνώσιν.

28 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 28

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 450)

Ἦτο λειποθυμημένη. Τὸ ἐγνώριζε δὲ καθότι εἶχεν ἴδει τὴν Ἐρριέτην ἐν τῇ αὐτῇ καταστάσει, τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν τὴν ἐτίωσεν.

Λαβῶν θάρρος ὁ Λυκογιάννης ἐσκέπτετο νᾶναχωρήσῃ, ἀλλὰ σκεφθεὶς ὅτι ὁ Ριούλ μποροῦσε νὰ ἐπανέλθῃ, ἔμεινεν. Ἰδὼν ἐπὶ τῆς τραπέζης κηρίον καὶ κυτίον φωσφόρων ἐσκέφθη ὅτι μποροῦσε νὰ φωτίσῃ τὸν θάλαμον, ἀλλὰ προετίμησε νὰ περιμείνῃ ἐν τῷ σκότει καὶ λαβῶν καθέλιαν ἐκάθισεν στηριζόμενος ἐπὶ τῶν γροθῶν καὶ κρατῶν τὴν κεφαλὴν διὰ τῶν χειρῶν ἀκίνητος.

Δύο ὥραι παρήλθον. Ἦ θύελλα παρήλθε, δὲν ἤκούοντο πλέον βρόνται, μόνον ὀπανάως ἐφαίνοντο ἀστραπαί. Πρὸς ἀνατολάς· ὁ ὀρίζων ἤρξατο λευκισθόμενος, προαγγέλλων τὴν

αὐγὴν, ἢ δὲ ἡμέρα ἐμελλε μετ' ὀλίγον νὰ διασκεδάσῃ τὰς τελευταίας σκιάς τῆς νυκτός.

Ἦ Ἰωάννα ἐκινήθη, ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς, ἐξέβαλε μακρὸν ἀναστεναγμὸν, μετὰ ταῦτα ὑπόκωφον οἰμωγὴν. Ἐνθυμειτο. Ἐγερθεῖσα καὶ μὲ ὀφθαλμούς βλοσυροὺς περιέελεψε κύκλῳ. Μόνον τὸ παράθυρόν της εἶδεν ἀνοικτὸν καὶ τὸ δικτυωτὸν συντετριμμένον.

Βεβαίως, διὰ νὰ μὴ τὴν φοβίση διὰ τῆς ἀποτόμου ἐμφανισεώς του ὁ Λυκογιάννης ἐκρύβη ὑπὸ εὐρείαν πτυχὴν τῶν παραπετασμάτων τῆς κλίνης.

Ἐκ νέου ἐξέβαλε κραυγὴν, οἰμωγὴν, καὶ κατελθοῦσα τῆς κλίνης ἤναψε τὸ κηρίον. Τότε δὲ ἐδυνήθη νὰ ἴδῃ τὴν ἀταξίαν τοῦ θαλάμου της, τὰ ἐνδύματά της ἐπὶ τοῦ ἐδάφους σκοτισμένα, δύο καθέκλας ἀνεστραμμένας, νιπτῆρά τινα ἐκ πορσελάνης σπασμένον, τὸ ἐράπλωμα καὶ τὰς σινδόνας τῆς κλίνης χαμαὶ, τὸ ὑποκάμισον καὶ τὸ ἐσωκάρδιον σχισμένα, δι' ὧν διεφαίνετο τὸ στήθος της, ἐπὶ ἐνός τῶν γυμνῶν βραχιόνων της μακρὰν ἐρυθρὰν γραμμὴν χαραχθεῖσαν ὑπὸ ὄνυχος, τέλος ἐν τῇ βάσει τοῦ κοιτῶνος ὑπὸ μονοπόδιον τράπεζαν τὸν Φινιτέλην ὀκίνητον, νεκρὸν, τοὺς πόδας ἔχοντα τεταμένους, καὶ τὴν γλῶσσαν κρεμαμμένην ἐκτὸς τοῦ ρύγχους.

Λαβούσα τὸ δυστυχὲς ζῶον τὸ ἐνηγιαλίσθη καὶ ἀφῆκε νὰ πέσῃ ὀμοῦ μὲ τοὺς βραχιόνάς της· δάκρυα κατέρρευσαν τῶν ὀφθαλμῶν της καὶ ἤρχισε νὰ ὀλογίζῃ.

— Θεέ μου, Θεέ μου! τί ἐγείνεν; ἀνεκράξεν εὐθὺς.

«Ἄν τὸν παρελθόντα αἰῶνα τὸ σύνθημα ἦτο : «τὰ πάντα εἰς τὰς κυρίας» τώρα, τὸ σύνθημα εἶναι : «τὰ πάντα εἰς τὴν γυναῖκα» Καὶ ὄχι μόνον ἡ κοινωνικὴ τῆς γυναικὸς θέσις ὑλικῶς ἐβελτιώθη καὶ ἐτροποποιήθη, ὥστε ἀν γίνῃ θέσις ἐπιβάλλουσα· ἀλλὰ συγχρονῶς ἡ ἐπιρροή της κῦ-
 ξησεν, ἐπολλαπλασιάσθη, ἐδεκαπλασιάσθη. Εἶναι κάτι πε-
 ρισσότερον ἀπὸ βασίλισσα, εἶναι αὐτοκράτειρα—παντοδύ-
 ναμος. Εἰς τὰς χεῖράς της κρατεῖ καὶ τὴν τιμὴν καὶ τὴν ἀτιμίαν, καὶ τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν κακίαν. Πολὺ μικρὸν κο-
 πλιμέντο τῆς ἕκαμεν ὁ ἀστυνόμος ὁ εἰπὼν : «Ζητήσατε
 τὴν γυναῖκα». Αὕτη εἶναι ὀπισθεν πάντων, αὕτη ἡ παντα-
 χοῦ παρούσα. Ἐν τῶν προσώπων τοῦ Ζολᾶ ἀπκριθμῶν ὅλα
 τὰ ἐρεῖπια τὰ ὁποῖα ἐσώρευσε πέριξ αὐτῆς ἡ διάσημος Να-
 νά, συνεπέρανεν ὅτι ὁ ἄτμος καὶ ὁ ἠλεκτρισμὸς εἶναι τι-
 ποτε ἀπέναντι τῆς φοβερᾶς αὐτῆς μηχανῆς, ἥτις ὀνομάζο-
 ται γυνὴ, καὶ ἐν ἐκστάσει ἐπεφώνει : «Τί ἐργαλεῖον ! ἡεέ
 μου ! τί ἐργαλεῖον.» Εἶτε τὴν παριστάνουσι ὡς παίζου-
 σαν παθητικὸν καὶ σχεδὸν ἀκούσιον πρόσωπον καταστρο-
 φῆς, εἶτε τὴν ὕψωσαν ἐπὶ ὑπόβαθρον ὡς ἀνδριάντα καὶ τῆς
 ἀποδίδου τὴν μαγικὴν δύναμιν τοῦ ποιεῖν τὸ ἀγαθόν, ἀ-
 ναμφισθητῶς αὕτη παρουσιάζεται ὡς ὁ μοναδικὸς παρά-
 γων τῶν ἀποφάσεων μῆς, ὡς τὸ κυρίαρχον κινῶν τὰς
 πράξεις μᾶς, αὕτη, ἡ μᾶλλον ἄπειρος, μᾶλλον ἀτελεστήτος
 καὶ συγχρόνως μᾶλλον λεπτὴ ὄλων τῶν γνωστῶν καὶ ἀγνώ-
 στων δυνάμεων ἢ αἰωνιωτέρα τῶν δυνάμεων τοῦ Ἄδου καὶ
 τοῦ οὐρανοῦ:»

Τί λέγετε ; Εἴσατε τοιαῦται ἢ εἶναι κοροϊδία ὅλα αὐτά ;
 Καὶ ὁ δυστυχὴς Φιγαρῶ σ' ἐπιτεταί τί μεταβολὰς θὰ ὑπο-
 στή «ὅταν αἱ γυναῖκες ἐγκύβουν καὶ αὐταὶ εἰς τὴν πολιτι-
 κήν, ὡς οἱ ἄνδρες, ἐπιδοθῶσι καὶ αὐταὶ εἰς τὰ ἐπιτιθεύ-
 ματα, ὡς οἱ ἄνδρες.

Ἐως τότε, κομψὰ κτίσματα τῆς δημιουργίας, ἄς σὰς χαι-
 ρόμεθα καὶ ἄς μᾶς χαιρέσθε ! Καὶ πάλιν βλέπομεν . . .

Πιέσασα δὲ πυρετωδῶς τὴν κεφαλὴν διὰ τῶν χειρῶν.
 — Ὁ ἄνθρωπος ! ὁ ἄνθρωπος ! εἶπε διὰ φωνῆς λαρυγγώδους.
 Φοβερὰ φρικαλέα ἰδέα διήλθε τὸ κρανίον τῆς. Ἐξέβαλε κρα-
 γὴν φρικαλέαν.

— Χάθηκα, χάθηκα! . . . ἐπεφώνησεν.
 Ἐκλονίσθη ὡς νέα νὰ πέσῃ ὁ Λυκογιάννης ἐνόμισεν ὅτι ἐ-
 μέλλε νὰ παραφρονήσῃ. Γρόντι δὲ τὸ φεγγασκόλον βλέμμα τῆς
 μετὰ τῆς διεσταλμένης κόμης ἐδείκνυε πλήρη ἀναισθησίαν.

Αἶφνης ὀπισθεν τῆς ἤκουσε γογγυσμόν, στραφείσα δὲ ζωη-
 ρῶς καὶ ἰδοῦσα τὸν Λυκογιάννην ἐμπροσθεν τῆς ὀπισθοχώρη-
 σεν ἐκβαλοῦσα κραυγὴν τρήμου καὶ φρίκης.

Ὁ Λυκογιάννης προσέβλεψεν αὐτὴν θλιβερῶς, συμπαθῶς.
 — Κτῆνος, κτῆνος ! ἐπεφώνησε διὰ φωνῆς πνιγομένου καὶ
 μανιώδους, γιατί εὐρίσκεισαι ἀκόμη ἐδῶ ; Διὰ νὰ ἴδῃς τὴν
 θλίψιν μου, τὰ δάκρυά μου, διὰ νὰ ἀπολαύσῃς τὰ παθήματα
 τοῦ θύματός σου ; . . . Διατί, μετὰ τὴν ἀγρίαν σου πράξιν,
 δὲν ἐφυγες εἰς τὸ δάσος, νὰ πᾶς νὰ κρυβῆς εἰς τὸ ἄντρον σου ;
 Ὁμίλησον, ὑμίλησον, ἀθλιε ἄγριε ; . . . Ὁπίσω ἄτιμα, ὀπίσω !
 Κρμνίσου φύγε ! . . . Ἄ ! μὲ τρομάξεις, μὲ προξενεῖς
 φρικὴν, ἀηδίαν !

Ὁ Λυκογιάννης δὲν ἐννοοῦσε, ἀλλ' ἐβλεπεν ὅτι αὐτὰ δὲν
 ἦσαν διόλου εὐχαριστήσεις ἀπευθυνόμεναι αὐτῷ ὑπὸ τῆς νεά-
 νιδος, ἀλλὰ ὀργὴ ἀποστράπτουσα ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς καὶ
 ὅτι ἕκαστος λόγος τῆς ἀντήχει ὀδυνηρῶς ἐν τῇ καρδίᾳ του.
 Ἄ ! Ἄν μπόρῳσε νὰ ἰμλήσῃ !

Ὁ πατριάρχης τῆς δημοσιογραφίας.—Ὁ δυ-
 νατώτερος τῶν κληρικοφρόνων δημοιογράφος, ὁ Κασσανιάκ
 τοῦ κόμματος, ὁ καυστικός, μανιώδης, σαρκαστικός, ὑπε-
 ρόπτης, θεομανῆς Λοῦί Βεῖλλιῶ ἀπέθανεν ἐκ μαλακώσεως
 Ἐγκεφάλου Ὁ καθολικισμὸς ἀπώλεσεν ἐν τῶν ἀγλαΐσμα-
 των αἰτοῦ ἐν τῷ τύπῳ.

Ὁ ἀνθαμιλλόμενος ἐν τῇ δημοσιογραφικῇ κόνιστρᾳ Κασ-
 σανιάκ ἔγραψε περὶ τοῦ Βεῖλλιῶ ἐν ὑπερβολῇ ἔσως, ἀλλ' ἐν
 ἀληθείᾳ· «ἡ Γαλλία ἀπόλλυσε τὸν μέγαν τῆς συγγραφέα, ἡ
 Ἐκκλησία τὸν γενναϊότερον μαχητὴν, ἡ δημοσιογραφία τὸν
 διδάσκαλόν της». Δεκαοκτῶ ὄλους τόμους πληροῦσι τὰ ἀ-
 ναδημοσιευθέντα ἄρθρα του· μεταξὺ τῶν ἐποίων ἡ *Γαλλι-
 κὴ Δημοκρατία* ἀναγνωρίζει ὅτι εὐρίσκονται «ἀληθῆ ἀρι-
 στουρήματα».

Ὁ ἴδιος ἔγραψε πρὸ πολλοῦ ἐπιτάφιον ἐπίγραμμα συγ-
 κλητικώτατον, διάβροχον ἀπὸ τὴν φλογερὰν πίστιν ἣν διε-
 πνέετο ὅλος ὁ βίος του. «Εἰς τὸ πλευρόν μου, λέγει, τὴν
 γραφιδά μου θέτε καὶ ἐπὶ τῆς καρδίας μου τὸν Χριστόν. Ἄν
 ἀξιωθῶ πλακός, γράψατε ἐπ' αὐτῆς : Ἐπίστευσα, ἄρα
 βλέπω, κτλ.

Ψυχορραγοῦντι ἡ Α. Ἀγιότης ὁ Πάπας τηλεγραφικῶς
 τῷ διεβίβασε τὴν εὐλογίαν του.

Ὁ Σάχης ἐν Ἀθήναις.—Ὅα τὸ πιστεύετε ; Χο-
 ρὸν μετὴν φεισμένων εἰς τιμὴν ἡς εὐρωπαϊκῆς ἀποικίας ἔ-
 δωκε κατὰ τὰς ἀπόκρως ὁ ὑπουργὸς τῶν δημοσίων ἔργων
 τοῦ Σάχου τῆς Περσίας Δζεχανζὶνρ Χάν. Μουσικὴ Στραῦς,
 βάλσις, κοστούμια, κρημαστοὶ κήποι κατὰφυτοι, χασίς, μα-
 γεία καὶ δὲν ζεύρομεν τί ἄλλο ἀκόμη !

Τώρα ποῦ ἡμέρεψε τόσον πολὺ ὁ Σάχης δὲν τὸν προσκα-
 λούμεν νὰ ἔλθῃ καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας ; Καλλίτερον νὰ περι-

Ἄλλ' ἐπραξεν ὅ,τι ἠδύνατο νὰ πράξῃ· δακρυρροῶν ἐγονυ-
 πέτησεν ἐνώπιον τῆς νεάνιδος, συνήνωσε τὰς χεῖρας, διὰ δὲ
 τῆς γλυκύτητος τοῦ βλέμματός του ἐφάνη ὅτι τὴν καθικέ-
 τευε.

Ὁμοί ! Ἡ Ἰωάννα δὲν ἀπέβαλε τὴν ὀλεθρίαν πλάνην τῆς,
 παρερμηνεύσασα τὴν ταπεινὴν καὶ ὀδυνηρὰν στάσιν τοῦ Λυ-
 κογιάννη, ἣν ἐξέλαθεν ὡς μεταμίλειαν καὶ ὡς ἐπὶ κλησιν συγ-
 γνώμης.

Τὸν ἀπόθησε μετὰ φρίκης διὰ τοῦ ποδός, ἀπέστρεψε τὴν
 κεφαλὴν μετὰ ἀηδίας καὶ ὀπισθοχώρησεν ἐκ νέου, ὡς νὰ εἶχε
 φοβηθῆ δῆγμα δηλητηριώδες.

Ὁ δυστυχὴς Λυκογιάννης ἀναστεναῖξας ἠγέρθη καὶ μετέβη
 εἰς γωνίαν τὴν ὀλιγώτερον φωτιζομένην τοῦ θαλάμου, ἵνα
 σπογγίσῃ τὰ δάκρυα.

IZ

ΠΟΘΕΝ ΛΑΜΒΑΝΕΙ Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟΝ
 ΒΟΗΘΕΙΑΝ.

Ἡ Ἰωάννα ἔμεινεν ἐπὶ στιγμὴν ἀκίνητος, ἀπερροφημένη
 ἀπὸ τῶν ἀπαισίων αὐτῆς σκέψεων καὶ ἄκρως ἀπηλπισμένη.
 Ὅλοι αἱ ἐλπίδες τῆς κατεστράφησαν καὶ ἐν μιᾷ στιγμῇ τὸ
 πᾶν πέριξ αὐτῆς κατεστράφη καὶ τὸ πᾶν ἐξεμυηδενίσθη ! . . .
 Δὲν εἶχε πλέον μέλλον, ἦτο χαμένη ! Τὸ δυστυχὲς παι-

ποιθῶμεν τὸν ἀβλαβῆ διάδοχον τῶν ἀρχαίων ἀντιπάλων
μας παρά τὸν ἡγεμόνα τῆς Βουλγαρίας.

Πρέπει νὰ σκοτώνομε τὰς συζύγους μας :

Θ' ἀκούσατε τὴν ἱστορίαν τῆς δεσποινίδος Μοναστέριου !
Μία κόρη μὲ πατρικὴν περιουσίαν θύμα τῆς μητρὸς τῆς καὶ
ἐνὸς ἀδελφοῦ τῆς νόθου, οἱ ὅποιοι τὴν παρίστανον ἐπίτηδες
τρέλλην καὶ τὴν ἐκλείσαν εἰς τὸ φρενοκομεῖον διὰ νὰ λά-
βουν τὴν διαχείρισιν τῆς περιουσίας, τῇ βοηθείᾳ ἀσυνειδή-
των ἰατρῶν, οἵτινες ἐδίδαν πληρωνόμενοι καὶ χωρὶς καμ-
μίαν ἐξέτασιν, ἐνδεικτικὰ τρέλλας. Ἐπὶ τέλους ὁ ἀδελφός
τὴν ἀπήγαγεν εἰς Ἀγγλίαν, ὅπου ροκανίζει τὰ χρηματά-
κια τῆς. Ἡ δίκη τῆς μητρὸς ἔκαμε κρότον εἰς Παρισίους
καὶ τοῦ Πλημμελειοδικείου κηρυχθέντος ἀναρμοδίου, θὰ
δικασθῆ πάλιν εἰς τὸ Κακούργοδικεῖον.

Σπουδαῖον πρόσωπον ἐν τῇ δίκῃ ταύτῃ ἦτο μία κυρία
Σαλαντῶν, ἥτις ζούσε χωρισμένη ἀπὸ τὸν ἄνδρα τῆς· διότι
εἶχε μερικὰς κακὰς συνηθείας, πλὴν τοῖς ἄλλοις, τὰς ὁ-
ποίας συνεπειὰς ἄ; μὴ τὰς ποῦμε.

Ὁ σύζυγος αὐτῆς τῆς κυρίας Σαλαντῶ, σκοτισθεὶς καὶ
ἐξαφθεὶς ἀπὸ τὸ σκάνδαλον τὸ γεννηθὲν περὶ τὸ ὄνομά του,
πῆρε τὰ μάτια του καὶ μὴ καὶ διὰ τῆς ἀδειας τῆς συ-
ζύγου του ἓνα ρεβόλβερ μὲ ἐξ βολὰς.

Τώρα ὁ παρισινὸς τύπος διηρέθη εἰς δύο μερίδας· ἡ μὲν
συμπαθεῖ τὸ θύμα—τὴν γυναῖκα, ἂν καὶ ὁ ἀνὴρ ὑπῆρξε
καὶ αὐτὸς θύμα τῆς γυναικῆς, ἡ δὲ συμπαθεῖ τὸν ἀτιμα-
σθέντα σύζυγον, τὸν φονέα.

Ὁ εὐφύης καὶ θερμὸς μυθιστοριογράφος Ἀλβέρ Δελπὶ, ὁ
συγγραφεὺς τῆς *Κοραλλίας*, καταφέρεται ἐν δυνατῷ ἄρ-
θρῳ εἰς τὸ *Φιγαρῶ* κατὰ τοῦ ἀνδρός· τὸν ἀποκαλεῖ ἀπλου-
στατα *δολοφόρον*.

Ἀλλὰ θεωρεῖ κυρίαν συνένοχον τοῦ τελεσθέντος κακούρ-
γῆματος τὴν Γερουσίαν, ἥτις δὲν ἐψήφισε τὸν ὑπὸ τῆς

Βουλῆς ψηφισθέντα νόμον περὶ διαζυγίων, διότι ξεύρετε ἐν
Γαλλίᾳ ἐπιτρέπεται μὲν ὁ χωρισμὸς τοῦ ἀνδρός καὶ τῆς
γυναικὸς ἀπὸ κοίτης καὶ τραπέζης, ἦτοι διαλύεται μὲν ἡ
συνζωία, δὲν ἐπιτρέπεται ὅμως τὸ διαζύγιον, ἦτοι δὲν δια-
λύεται ὁ γάμος, — κατὰ φαντασίαν. Πολὺ κακὰ ! Πολὺ
κακὰ !

Ἡ Βικτωρία Σουλτάνα.—Πόσον οἱ ἄνθρωποι
εἶνε οἱ ἴδιοι ! Εἶνε παρομιώδης ἡ παντοδυναμία εἰς τὸ
σουλτανικὸν σαράϊ τοῦ ἀρχιευνούχου ἢ τοῦ ἀρχικαφεδζῆ ἢ
τοῦ ἀρχισιμποκουσῆ.

Καὶ ὅμως αἱ γενόμεναι ἀποκαλύψεις περὶ τῆς ἐπιρροῆς
καὶ τῆς δυνάμεως ἣν ἐξήσκει ὁ ἀποθανὼν ἀρχιθαλαμηπόλος
τῆς βασιλίσσης Βικτωρίας, Δζῶν Μπρόουν, ἀποδεικνύουσιν
ὅτι ὁ καυμένος ὁ σουλτάνος μπορεῖ νὰ ὀνομάζῃ ἀδελφὴν του
τὴν Βικτωρίαν.

Ἴδου τί λέγει μία ἀγγλικὴ ἐφημερίς, ὁ *Κόσμος* : «Εἰς
τὰ ἀνάκτορα τῆς βασιλίσσης ὁ Δζῶν Μπρόουν ἦτο παντο-
δύναμος. Ἀπότομος πρὸς ὅλον τὸν κόσμον· μία μεγάλη
Κυρία εἶπε μάλιστα περὶ αὐτοῦ ὅτι ἦτο ἀληθὴς ἄγριος.
Τὸν ἐζήλευν ὅλοι, τὸν ἐφοβοῦντο ὅλοι καὶ τὸν ἠγάπων
πολὺ ὀλίγοι. Ἀπὸ τοῦ ἀνωτάτου ὑπαλλήλου μέχρι τοῦ κα-
τωτάτου τῶν ὑπηρετῶν ἦτο ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ τᾶχουν
καλὰ μὲ τὸν Δζῶν Μπρόουν. Πάντοτε πλησίον τῆς βασι-
λίσσης εἰς τοὺς περιπάτους, συνωμίλει μαζὺ τῆς περὶ παν-
τοίων καὶ μὲ τὴν μεγαλειτέραν ἀφέλειαν. Εἰς πολλὰς πε-
ριστάσεις τὸν μετεχειρίζετο ἡ βασίλισσα εἰς μυστικὰς ἀ-
ποστολάς, προκειμένου περὶ τῶν πλέον λεπτῶν υποθέσεων,
καὶ κἀνεὶς δὲν ἦτο ἐνήμερος ὅλων τῶν ἀφορώντων τὴν Αὐ-
λὴν καὶ τὰ πρόσωπα τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας ὅσον αὐτός.»

Καὶ τί πολυτέλειαν περὶ τὸν βίον ! Εἶχε τὴν ἀμαξίαν

διὰν δὲν ἐσκέπετο πλέον, διότι εἶδος τι παραφορσύνης ἤρξα-
το νὰ γεννᾶται ἐν τῇ θερμῇ καὶ ὑπὸ ταραχῶδων σκέψεων πε-
πληρωμένη κεφαλῇ τῆς Ἠγέρθη ἀποτόμως· ἦτον ὠχροτάτη
καὶ ἡ μορφή τῆς ἀποσυνθεσιμένη. Οἱ ἕηροι ὀφθαλμοὶ τῆς ἀ-
πίστραπτον ἐκ πυρετώδους λάμψεως, ἐν δὲ τῇ ἐκφράσει τοῦ
βλέμματός τῆς ὑπῆρχε τι τὸ ἀλλόκοτον ὅπερ ὑπεδείκνυεν
ἀπελπιστικὴν ἀπόφασιν. Δάκνουσα τὰς χεῖράς τῆς, ὕψωσε τοὺς
ὀφθαλμούς πρὸς τὸν οὐρανὸν, ποιούσα οἶονε σιωπηλὴν ἐπίκλησιν
ἀνταποκρινομένην πρὸς μίαν τῶν μυχιῶν αὐτῆς σκέψεων.

Δὲν ἤσχολεῖτο πλέον περὶ τοῦ Λυκογιάννη, τὸν ὅποιον
ἴσως ὑπέθετεν ὅτι δὲν εὕρισκετο πλέον παρ' αὐτῇ. Ἐνεδύθη
ταχέως καὶ μετὰ πυρετώδους ὀρμῆς, συνέπτυξε τὴν ὠραίαν
μέλαιναν αὐτῆς κόμην, τὴν περιστύλιξε ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς
κεφαλῆς καὶ τὴν κατεκάλυψε διὰ λινῷ σκούφου· μεθ' ὃ ἤ-
νοιξε θύραν τινὰ καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Ἰακώβου
Βαγιάν, καθίσασα δὲ πρὸ τοῦ ἀνοικτοῦ γραφείου καὶ λα-
βοῦσα φύλλον χάρτου ἔγραψε τάδε :

«Εἶμαι ἐρρωπυμένη, ἑνιμασμένη. Ὁ ἀγριάνθρωπος ὁ ἀ-
θλιος Λυκογιάννης, ἔτσι ὁ ἐνοχος. Δὲν δύναμαι πλέον
νὰ ζήσω, θ' ἀποθάνω ! . . . Τὸ πτώμά μου θέλετε ἐπανεύρει
νεὶς τὸ ποταμόν.

»Πάτερ μου, οἰκτεῖράτε με !

»Παρηγορήσατε τὸν Ἰακώβον !

»Χαίρετε, πάτερ μου, χαίρετε !

»**Ἰωάννα Βαγιάν.**»

Διπλώσασα τὸ χαρτίον τὸ ἔβαλεν ἐντὸς περικαλύμματος
τὸ ἐσφράγισε καὶ ἐχάραξε τὰς τέσσαρας ταύτας λεῖξεις : Πρὸς
τὸν πατέρα μου.

Ἡ Ὁ Λυκογιάννης μετ' ἀνησυχίας τὴν παρεμόνευεν, ὡσεὶ αἰ-
σθανθεὶς ὅτι ἔλαβε σοβαρὰν τινα ἀπόφασιν. Ἡ ταραχὴ τῆς
Ἰωάννας, ὁ τρόμος τῆς, τὸ ἄγριον βλέμμα τῆς, ὅλα αὐτὰ τὴν
ἐφόβιζον. Ἡ νεῆς ἐπανῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς, ἔστη πρὸ
τῶν εἰκόνων τοῦ Ἰακώβου Βαγιάν καὶ τῆς Αἰκατερίνης, ἤνωσε
τὰς χεῖρας καὶ ἔμεινε ἐπὶ στιγμὴν ἀκίνητος ὡς λίθος. Εἶτα
περιέστρεψε θλιβερώς τὸ βλέμμα τῆς ἐπὶ τῶν πραγμάτων ὅσα
διὰ παντός ἐμελλε νὰ ἐγκαταλείψῃ καὶ διηυθύνῃ πρὸς τὴν
θύραν. Ὁ Λυκογιάννης ἐπήδησε καὶ εὐρέθη πρὸ αὐτῆς, φά-
ξας αὐτῇ τὴν δίδον. Ἡ Ἰωάννα ἐρρίγησε καθ' ὅλον τὸ σῶμα
τῆς, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀπίστραψαν ἐξ ὀργῆς καὶ τὸν ἀπώθησε
βιαίως. Ὁ ἀγριάνθρωπος, τὴν ἤρπικεν ἀπὸ τοῦ βραχίονος,
ἀλλ' ἐκείνη ραπίσασα αὐτὸν κατὰ πρόσωπον καὶ ρίψασα ἐπ'
αὐτοῦ βλέμμα τρομερὸν, κεραυνοδόλον, ὅπερ τὸν ἠνάγκασε νὰ
ἐπισθοδρομήσῃ, ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ ἔσπευσε πρὸς τὴν κλί-
μακα.

Ὁ Λυκογιάννης ἔμεινε ἐπὶ στιγμὴν ἐκθαμβος, ἐνεὸς, τοὺς
δακρυβρέτους ὀφθαλμούς αὐτοῦ ἔχον προσηλωμένους ἐπὶ τοῦ
δαπέδου, ἐφ' οὗ εἶδε κἀτι τι λαμπερὸν καὶ πλησίον αὐτοῦ
ἕτερον ἀντικείμενον στίλβον ἐπίσης. Κύψα· ἔλαβε δακτύλιον
τινὰ ὃν εἶχεν ἀναγνωρίσει ὅτι εἶδέ ποτε ἐπὶ τοῦ δακτύλου
τοῦ Ραῦλ Δεσμιαῖζ καὶ μικρὸν τι χαρτοφυλάκιον ἐφ' οὗ ὁ

του, τούς ευγενείς ἵππους του καὶ ἰδιαίτερον παρταμέντο συνιστάμενον ἀπὸ πολλὰ δωμάτια εἰς ὅλα τὰ ἀνάκτορα τῆς ἀνάσσης. Ἐτρωγεν ἰδιαίτερος ὑπηρετούμενος ἐπισημάτατα—ὁ ὑπὸ ἡμέρας!

Ἄλλα τὰ μέλη τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας τὸν ἐπεριποιούντο, ὅσον μπορούσαν, πλὴν τοῦ δουκὸς τοῦ Ἐδιμβούργου (υἱοῦ τῆς ἀνάσσης), ὅστις οὔτε τοῦ μιλοῦσε, οὔτε δῶρα τοῦ ἔκαμνε, διότι μίαν ἡμέραν διατάχθη ἀπὸ τὴν βασιλισσάν νὰ ζητήσῃ συγγνώμην ἀπὸ τὸν Δζ'ον Μπρόουν ὡς κυνήγῃσας εἰς δάσους προωρισμένον εἰς τὸν προσφιλῆ θαλαμηπόλον.

Ὁ μακαρίτης Βηκονσφίλδ, ὡς φίλος διπλωμάτης, τοῦ ἐπεδαψίλευ χερσὶς, ὡς ἄλλος Ρόκος Κοῦδᾶς· τοῦ ἐφέρετο μετ' ἀνατολικῆς φιλοφροσύνης καὶ συχνὰ πυκνὰ τὸν ὠνόμαζε «φίλον του».

Δὲν σᾶς ἐνθυμίζουσι ὅλα αὐτὰ τὴν πανευδαιμονίαν τοῦ κυρ Βασίλη τοῦ Κουμουνοδούρου;

Καὶ μπορεῖτε νὰ ξενισθῆτε ἀν' ὁ περίφημος Μίχος τοῦ Τρικουπῆ βαστάει μεγαλειότερη πόζα ἀπὸ τὸν κύριόν του;

Ρακοςυλλέκτης.

ΕΞ ΙΤΑΛΙΑΣ

Βάριον, 23 Μαρτίου

Αὔριον, μετὰ τὰς διακοπὰς τοῦ Πάσχα, συνέρχεται καὶ πάλιν ἡ Βουλὴ· καὶ ἄρχεται ἀμέσως ἡ συζήτησις τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐσωτερικῶν, ἐφ' οὗ οἱ ἀπαιτιόδοξοι πεισθάνουσι καὶ κλονιζομένης διαδόσεις ὑπουργικῆς κρίσεως νὰ οἰκοδομηθῶσιν. . .

Ἄλλ' ἂς σιγήσῃ ἀκόμη ἡ πολιτικὴ μέχρι τῆς αὔριον.

Ἐλάλησαν οἱ ποιηταί, οἱ κριτικοί, οἱ καλλιτεχνικοὶ ῥήτορες ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις, καθ' ἂς ἀπὸ τῆς 16 μέχρι 18 λήγοντος ἐωρτάζετο ἡ τετάρτη ἑκατονταετηρὶς τῶν γενεθλίων τοῦ Ραφαήλ.

Ραφαήλ! Οἶον ποίημα ἐν τῷ ὀνόματι αὐτῷ! περιλαμβάνει ἕνα κόσμον πνευματικόν, τὴν Ἀναγέννησιν· ἀπλοῖ δὲ Ραφαήλ τὰς πτέρυγας του, Ἀρχάγγελος τῆς τέχνης, παρὰ τὸν Μιχαήλ Ἀγγελον, Τιτᾶνα αὐτῆς. Ἄλλ' εἶνε ὠραιότερον τὸ ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ ζωγράφου συνεχόμενον ποίημα, ὅπως ἐφαντάσθη αὐτὸ ὁ Ἰταλικὸς λαὸς ἐκ τῶν παραδόσεων τῆς Νέας Ρώμης· κατ' αὐτὰς, ὁ Ραφαήλ εἶνε ὁ ἄγγελος τοῦ ἔρωτος· τὸ δνείρον πάσης Φορναρίνας—τούτέστιν ὠραίου κοριτσιοῦ.

Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλλάδι ὅλαι αἱ περὶ μουσικῆς τέχνης παραδόσεις συνενωθεῖσαι εἰς ἕν μόνον ὄνομα ἀπετέλεσαν τὸν Ὀρφέα· ἐν τῇ νεωτέρᾳ Ρώμῃ καὶ τῇ Ἰταλίᾳ τὸ αὐτὸ συνέβη διὰ τὰς τῆς ζωγραφικῆς παραδόσεις μετ' ὁ ὄνομα τοῦ Ραφαήλ, περὶ οὗ. . . ἀρκεῖ. Ἐπανέρχομαι εἰς τὰ πράγματα.

Αἱ ἑορταὶ ἔλαβον χώραν ἐν Οὐρβίνῳ, τῇ πατρίδι τοῦ καλλιτέχνου, ἐνθα διατηρεῖται ὁ πατρικὸς του οἶκος, καὶ ἐν Ρώμῃ εἰς τὸ Πάνθεον, ὅπου ὁ τάφος του ἀπέναντι τοῦ τάφου τοῦ Βικτωρος Ἐμμανουήλ.

Παρασκευάζονται ἐν Ρώμῃ αἱ ἑορταὶ ἐπὶ τοῖς γάμοις τοῦ πρίγκηπος Θωμᾶ, ἀδελφοῦ τῆς βασιλισσῆς· τὸ μᾶλλον ἐνδιαφέρον ἐν αὐτοῖς μέρος εἶνε εἰς ἵπποτικὸς ἀγὼν, ἐν ᾧ θὰ λάβῃσι μέρος 150 ἵπποταί—ὄχι ἀπ' ἐκείνους τοὺς συγχρόνους σταυροφόρους—φέροντες ἐνδύματα τοῦ 15' αἰῶνος. Θὰ ἦνε διηρημένοι εἰς δύο πεδία, Ἰταλικὸν καὶ βαυαρικόν. Ἡ ἐποχὴ τοῦ 15' αἰῶνος διὰ τὴν ἀνάμνησιν ἐτέρου συνοικισίου μεταξὺ Σαβαυδοῦ καὶ Βαυαρικῶν οἴκου.

Ἐν Νεαπόλει αὔριον ἄρχονται τὰ ἵπποδρόμια, διὰ τὰ ὁ-

πῆρχον κεραραγμένα τὰ γράμματα Ρ. Δ. Ἐμελλε νὰ ῥίψῃ τὰ δύο ταῦτα πράγματα, ἀλλ' ἀμέσως μετεμελήθη. Ἐπὶ τοῦ πεπαλαιωμένου, ξεσχιζομένου καὶ διατρήτου πανταλονίου ὑπῆρχε θυλάκιον ἐν καλῇ καταστάσει καὶ τσοῦτῳ μᾶλλον στερεὸν ὅσῳ οὐδέποτε ἔκαμνε χρῆσιν αὐτοῦ. Ἐρρίψε λοιπὸν ἐν αὐτῷ καὶ τὸ γαρτοφυλάκιον καὶ τὸν δακτύλιον καὶ ἔπειτα ὤρμησεν ἐπὶ τὰ ἴχνη τῆς νεάνιδος. Ὅτε ἔκαμψε τὴν γωνίαν τῆς οἰκίας εἶδε τὴν Ἰωάνναν ἥτις ἔτρεχε πρὸς τὴν ἀτραπὸν τοῦ λειμῶνος διευθυνομένη πρὸς τὸν ποταμὸν. Καὶ τοὶ μακρὰ ἀπόστασις τοὺς ἀπεχώριζεν, ἐν τούτοις εὐκόλως ἠδύνατο νὰ τὴν προσφθάσῃ ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε νὰ τὸ πράξῃ, περιρριθεὶς νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ ἐκ τοῦ πλησίον ἵνα μὴ τῷ διαφύγῃ ἀπὸ τῆς ὄψεως. Μολονότι δὲν εἶχεν ἔτι ξημερώσει, οὐχ ἦττον ἡ ἔξοχὴ ἐφωτίζετο ἀρκούντως, ἀλλ' οὐδεὶς ἐφάνετο ἐν τοῖς ἀγροῖς. Ἐν τούτοις οἱ χωρικοὶ ἔσπευδον ν' ἀποπερατώσωσι τὸν θερσίον των, κατὰ τὸ ἔτος ὅμως τοῦτο ὁ σίτος καὶ ἡ βρώμη εὐρίσκοντο πρὸς τὸ ἄλλο μέρος τῆς Μορίλλης.

Αἴφνης ἡ νεάνις ἐγένετο ἄφαντος ἐν τῷ μέσῳ τῶν παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ ὑψουμένων πρασίνων λυγαριῶν. Ὁ Λυκογιάννης ἠσθάνθη ψυχρὸν ἰδρώτα νὰ περιρρέῃ τὸ μέτωπον του καὶ ἡ ἀναπνοὴ του ἐσταμάτησεν. Ἦτο δυνατόν; Λοιπὸν ἡ Ἰωάννα πράγματι ἔμελλε νὰ ῥιφθῇ εἰς τὸν Φροῦ; Ὑπὸ φοβερᾶ ἀγωνίας κατεχόμενος, ἐπανελάθε τὸν δρόμον τοῦ καὶ ἐντὸς δύο λεπτῶν ἔφθασεν εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ. Ἦτο πολὺ ἀργὰ πλέον ἵνα σταματήσῃ τὴν Ἰωάνναν. Ἦκουσε τὸν

θόρον τῆς ἐν τῷ ὕδατι πτώσεώς της καὶ εἶδε κοιλᾶζον εἰς τὸ μέρος, ἐνθα ἔπεσε, μέρος τὸ ὅποιον ἐγνώριζεν ὡς ἐν τῶν ἐπιφωτοτέρων τοῦ Φροῦ, διότι ἐκεῖ εἶχε σώσει τὸ ἐν Βλαινκούρ μικρὸν παιδίον ὅπερ ἐπνίγετο. Χωρὶς οὐδὲ στιγμὴν ν' ἀπολέσῃ ὤρμησεν εἰς τὸν ποταμὸν καὶ εὐθίσθη, ἐπανήλθε δὲ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν μετὰ κενὰς τὰς χεῖρας· εὐθίσθη καὶ δευτέραν φορὰν ἀλλὰ καὶ πάλιν τίποτε. Φαίνεται ὅτι τὴν προτεραιάν ῥαγδαίαι βροχαὶ κατέπεσαν πρὸς τὸ μέρος τοῦ Βλαινκούρ, διότι ὁ Φροῦ ὑπερεξεχειλήσε καὶ τὸ ρεῦμα ἀπέβη ὑπερμέτρως ταχύ. Ὁ Λυκογιάννης ἠνόησεν ὅτι ἡ Ἰωάννα παρεσύρθη ὑπὸ τοῦ ρεύματος· εὐθίσθη λοιπὸν ὑπὸ τὸ ὕδωρ καὶ τρίτην φορὰν, μετ' οὐ πολὺ δ' ἀνεφάνη κρατῶν τὴν νεαρὰν κόρη καὶ ἤρξατο κολυμβῶν σθεναρῶς πρὸς τὴν ὄχθην.

Ἐπὶ τῆς κατὰ μῆκος τοῦ ποταμοῦ ὁδοῦ ἤκούετο ὁ κρότος ἀμάξης καὶ ὁ καλπασμὸς ἵππου. Μικρὸν πρὸ τοῦ μέρους ἐν ᾧ ὁ Λυκογιάννης ἐπάλασε κατὰ τοῦ ρεύματος ὅπως εὐθίσθη εἰς τὴν ὄχθην, ἤρχιζεν ἀνήφορος ὅπως οὐδὲν ἀπότομος, ἐνθα ὁ ἵππος ἠναγκάσθη νὰ πηγαίη ἀγάλια ἀγάλια. Ἡ ἀμάξα, μετὰ τέσσαρας τροχοὺς, καὶ λίαν ἐλαφρὰ, ἕνα μόνον περιεῖχε ταξιδιώτην, ἀνθρωπον ὠραίου ἀναστήματος καὶ φαινόμενον ὡσεὶ πενήτηκοντα μέχρι πενήτηκοντα πέντε ἐτῶν.

(Ἀκολουθεῖ)